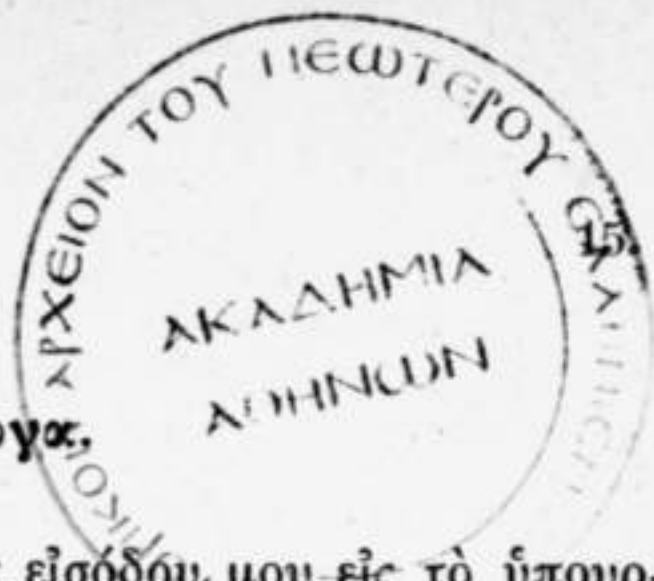

Δημόσια ἔργα.

Ἀπὸ τῶν πρώτων δὲ ἡμερῶν τῆς εἰσόδου μου εἰς τὸ ὑπουργεῖον, συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν συνυπουργῶν μου, ἐπέστειλα πρὸς τὰς ἡμετέρας πρεσβείας, ὅτι ἡ Ἑλλάς, σχετικῆς ἤδη ἀπολαύουσα εὐημερίας, μεριμνᾷ περὶ ἔργων κοινῆς ὠφελείας, ὧν ἔχει ἀνάγκην, οἷον κατασκευῆς ὁδῶν, ὁρύξεως λιμένων, ἀποξηράνσεως λιμνῶν, καὶ ἐστὶ πρόθυμος νὰ δεχθῇ προτάσεις τῶν βουλομένων νὰ σπουδάσωσι καὶ ἀναδεχθῶσι τοιαύτας ἐργασίας.

Οὐ πολὺν δὲ χρόνον μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐγκυκλίου ταύτης, τρεῖς Ἀγγλοὶ παρουσιάσθησαν εἰς ἐμέ, καὶ μοὶ εἶπον ὅτι ἦλθον λαβόντες γνῶσιν αὐτῆς. Ἐρωτηθέντες δ' ὑπ' ἐμοῦ τίνα οἶκον ἀντιπροσωπεύουσι, μοὶ εἶπον ὅτι τὸν ἴδιον ἑαυτῶν καὶ δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην ν' ἀντιπροσωπεύωσιν ἄλλους. Εἰς δὲ τὴν ἐρώτησίν μου τί προτίθενται ν' ἀναλάβωσι, μοὶ ἀπεκρίθησαν ὅτι ὅλα. Ἀμφότεραι αὗται αἱ ἀπαντήσεις δὲν μοὶ ἐφάνησαν λίαν ἐνθαρρυντικαί, οὐδὲ χρηστὰ εἶκασα ἐκ τῶν προτέρων περὶ τῆς σπουδαιότητος αὐτῶν τε καὶ τῶν προτάσεών των· τοῖς εἶπον, ἐπομένως, ὅτι πρὸ παντὸς ἦν ἀναγκαῖον ἐγγράφως νὰ μοὶ ἐκθέσωσι τί θέλουσιν. Ἐπειτα δ' ἀπελθὼν πρὸς τὸν πρέσβυν τῆς Ἀγγλίας κ. Οὐάϊς, μεθ' οὗ ἤδη εἰς ἐπικεικὶς διετέλουν σχέσεις, τὸν ἠρώτησα τί περὶ τῶν ἀνθρώπων γνωρίζει, καὶ μοὶ ἀπήντησεν ὅτι οὐδέν, καὶ δὲν πιστεύει πολὺ εἰς τὸ ἀξιόπιστον αὐτῶν καὶ τὸ ἀξιόχρεον.

Ἐπομένως, ὅτε, μετὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας, ἐπανελθόντες, μοὶ ἔφερον ἀναφοράν, ἐν ἣ, ἀπαριθμοῦντες ὅσα δημόσια ἔργα εἶχον ἀναφέρει εἰς τὴν ἐγκύκλιόν μου, ἔλεγον ὅτι εἰσὶ πρόθυμοι πάντα νὰ τ' ἀναλάβωσι, τοῖς εἶπον ὅτι τοῦτο μὲν ἔχει καλῶς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγὼ καὶ ὀλίγον γνωρίζω τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ τὰς ἐκεῖ χρηματικὰς ἐπισημότητας, ὥστε νὰ ἡξεύρω ἂν καὶ οἱ Κύριοι περιλαμβάνονται μετ' αὐτῶν καὶ παρέχωσι τὰς ἀπαραιτήτους ἐγγυήσεις διὰ τοιαύτας μεγάλας ἐπιχειρήσεις, τοὺς παρακαλῶ, πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς περαιτέρω διαπραγματεύσεις, νὰ προμηθευθῶσι καὶ μοὶ φέ-

ρωσι σύστασίν τινα τοῦ οἴκου Ῥότσιλδ ἢ Κούτς ἢ ἄλλου τινὸς τῶν ἐπιφανῶν τραπεζιτῶν τῆς Ἀγγλίας.

Τοῦτο ἐφάνη ὅτι ἰσχυρῶς τοὺς δυσηρέστησε, καὶ ἀπῆλθον μεμψιμοιροῦντες.

Μετά τινας δ' ἡμέρας ἦλθέ τις τῶν ἡμετέρων, δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῖος, καὶ μοὶ εἶπεν, ἐκ μέρους αὐτῶν, ὅτι προτίθενται νὰ μᾶς ἐγκαλέσωσιν εἰς τὸ δικαστήριον, διότι τοὺς ἡπατήσαμεν, προσκαλέσαντες αὐτοὺς δι' ἐγκυκλίου, καὶ ἤδη ἀρνούμενοι νὰ διαπραγματευθῶμεν μετ' αὐτῶν. Ἐγὼ δ' εἰς ἀπάντησιν ἐπεφόρτισα τὸν ἀπόστολόν των νὰ τοῖς εἰπῇ, ὅτι παρήγγειλα εἰς τοὺς κλητῆρας, ἂν ἐμρανισθῶσιν ἐκ νέου εἰς τὸ ὑπουργεῖον, νὰ τοὺς διώξωσιν.

Ἐκτοτε, μέχρι σήμερον, οὔτε τοὺς εἶδον, οὐδ' ἤκουσά τι πλεον περὶ αὐτῶν.

Ἐτεροι, σπουδαιότερας ὑποβαλόντες προτάσεις, ὧν τινας τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν ἢ τὸ τῶν Ναυτικῶν ἀφορώσας, εἰς ἐκεῖνα παρέπεμψα, καὶ ὑπ' ἐκείνων διεξήχθησαν.

Μία τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων, διενεργηθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, δι' ἐργολάβου τοῦ ἁγγλοῦ Delamore, ἦν ἡ ἀφορῶσα τὸν ὑποβρύχιον τηλεγραφικὸν σύνδεσμον μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Κωνσταντινουπόλεως. Αἱ διαπραγματεύσεις διήρκεσαν ἐπὶ μακρόν, καὶ τὸ συμβόλαιον ὑπεγράψαμεν τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1858· ὠρίσθη δὲ μία τῶν ἡμερῶν τοῦ Μαρτίου 1859, ὡς ἡ τῆς πανηγυρικῆς τοῦ καλωδίου θέσεως, ἡμέρα ἐπίσημος, διότι ἦν ἡ τῆς πρώτης ἐπιχειρήσεως τῆς μεγάλης βιομηχανίας, ἧς θέατρον καὶ μάρτυς ἐγένετο ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς ἀρχαίας περιωπῆς της. Εἰς ρητὴν ὥραν ἐπεβιβάσθησαν οἱ Βασιλεῖς μετὰ τῆς Αὐλῆς εἰς τὸ καλωφόρον πλοῖον, καὶ πάντες οἱ ὑπουργοὶ μετ' αὐτῶν. Τῆς μουσικῆς παιανιζούσης πρῶτον τὸν βασιλικὸν ὕμνον, ἀνέσπασε τὸ πλοῖον τὴν ἄγκυραν, καὶ τὸ καλώδιον ἤρχισεν ὑπὸ τὰς ὄψεις ἡμῶν ἀνελίσσόμενον καὶ βυθιζόμενον εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης. Οὕτως ἐπλεύσαμεν εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν, συνοδευόμενοι καὶ ὑπὸ δύο ἑλληνικῶν ἀτμοκινήτων, καί που μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Αἰγίνης παρετέθη πολυτελὲς πρόγευμα, μεθ' ὃ οἱ Βασιλεῖς μετεβιβάσθησαν εἰς ἓν τῶν

συνοδευόντων ἡμᾶς πλοίων, ἡμεῖς δ' εἰς τὸ ἕτερον, καὶ ἐπανήλθομεν εἰς Πειραιᾶ, ἀφέντες τὸ καλωφόρον νὰ ἑξακολουθήσῃ τὸν δρόμον τῆς ἀποστολῆς του.

Μετὰ δύο δὲ ἡμέρας, ὅτε τηλεγραφικῶς ἐπληροφορήθην ὅτι ἀφίχθη καὶ ὁ σύνδεσμος ἀπετελέσθη, ἀπῆλθον εἰς τὸ τηλεγραφεῖον μετὰ τινων τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ ὑπουργείου, καὶ ἐκάλεσα διὰ τοῦ ἄρτι ἐγκαταστάντος ὑποβρυχίου τηλεγράφου τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβυν ἡμῶν κ. Κουντουριώτην νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐκεῖ τηλεγραφεῖον καὶ ἐκεῖνος.

Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ διαστήματι χρόνου, μέχρις οὗ δηλαδή, εἰδοποιηθεὶς, προσέλθῃ ὁ πρέσβυς, παρενέπεσε μικρὸν ἀπροσδόκητον τηλεγραφικὸν ἐπεισόδιον. Τὸ εἰς Κωνσταντινούπολιν κατατεθὲν καλώδιον συνέδεεν, ὡς πρῶτον σταθμόν, τὴν Σύρον μετὰ τῶν Ἀθηνῶν. Συνέπεσε δὲ τότε ὁ διεκπεραιωτὴς τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Σαλάχας, νὰ διαμένῃ ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἐν Σύρῳ ἐπ' ἀδείᾳ, ἣτις ἔληγε κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Εὗρεθεὶς λοιπὸν κατὰ συγκυρίαν εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο τὸ τηλεγράφημά μου, τὸ πρῶτον διαβὰν διὰ τοῦ καλωδίου, ὠφελήθη τῆς περιστάσεως καὶ μοὶ ἐτηλεγράφησε, παρακαλῶν νὰ παρατείνω ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας τὴν ἀδειάν του. Αὐτοστιγμὴ δ' ἀπήντησα, δοὺς αὐτῷ μίαν ἐβδομάδα.

Ἀναγγείλας μοι δὲ μικρὸν μετὰ ταῦτα καὶ ὁ κ. Κουντουριώτης, ὅτι ἔφθασεν εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, μὲ συνεχάρη διὰ τοῦ τηλεγράφου τὴν ἑναρξιν, καί, ζητηθεὶς, μοὶ ἔδωκε τινὰς περὶ ὑπηρεσίας πληροφορίας. Ταῦτα ἦσαν τὰ πρῶτα μετὰ τοῦ ἑξωτερικοῦ ἀνταλλαχθέντα τῆς Ἑλλάδος τηλεγραφήματα.

Τῷ δὲ Ὀκτωβρίῳ τοῦ 1856 ὑπεγράφη ἡ ἀτμοπλοϊκὴ σύμβασις μετὰ τῆς ἐταιρίας Παππαγιάννη, ἣτις μεγάλως συνετέλεσεν εἰς τὴν αὕξησιν τῶν συγκοινωνιῶν, καὶ προσιτὰς κατέστησεν εἰς Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια τὰς πρὶν εἰς τὴν διάκρισιν μόνον τῶν Messageries καὶ τῶν Λούδ παραδεδομένας Ἑλληνικὰς θαλάσσας. Εἶχον δ' οὐ μικρὸν τὸν ἀγῶνα, συντεταγμένος μετὰ τοῦ κ. Βούλγαρη, ν' ἀντιπαλαίω κατὰ τοῦ κ. Μιαούλη, ὅστις ἐκ ναυτικῶν προλήψεων ἀντετάττετο τῇ συμβάσει.

Εἰς τὰ δημόσια δ' ἔργα, τὰ σπουδαιότερα ἐπὶ τῆς ὑπουργείας μου ἐπιχειρηθέντα, καὶ εἰς ὧν τὴν διεξαγωγὴν ἐπιμελέστατα ἐνέκνῃσα, καταριθμεῖται καὶ ἡ κατασκευὴ τοῦ μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς σιδηροδρόμου, παραχωρηθέντος κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1857 τῷ κ. Φεράλδῃ, καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη μετὰ ταῦτα μόνου ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχοντος, διότι ἦν ὁ μόνος τότε, ἀναπόφευκτος μὲν διὰ τὴν ὁσημέραι ἀναπτυσσομένην πρωτεύουσαν, διεθνῇ δὲ κεκτημένος χαρακτηρᾶ· ἐγὼ δ' ἐφρόνουν ὅτι οἱ μὴ τοιοῦτοι, οἱ μικροὶ καὶ ἐσωτερικοί, ἀνεπικερδεῖς ὄντες πανταχοῦ καὶ πάντοτε, δὲν θὰ εὗρισκον ἐργολάβους, ἢ, ἂν κατεσκευάζοντο δι' ἐργολαβίας κυβερνητικῆς, θὰ ἐπεβάρυνον διὰ χρεῶν τὴν Ἑλλάδα. Τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ Πειραιικοῦ ἀπὸ τοῦ 1843, ὅτε ὑπηρέτουν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἑσωτερικῶν, εἶχεν ἤδη ζητήσῃ ὁ κ. Φεράλδης, ἀλλὰ τῷ ἀντετάττοντο δισταγμοί, καὶ ἐπὶ τῆς Πειραιϊκῆς λεωφόρου κλητῆρες εἶχον τεθῆ, ἵν' ἀριθμῶσι τοὺς διοδεύοντας αὐτὴν ἄνω καὶ κάτω, πρὸς ἐκτίμησιν δῆθεν τῆς σπουδαιότητος τῆς συγκοινωνίας· τὸ δ' ἔργον ἐγκατελείφθη, μέχρις οὔ, ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου ἡμῶν, ἐξετελέσθη ἐμοῦ ἐπεμείναντος.

Ἄλλης, ἀνωτέρας κατηγορίας ἐνέργεια ἦν, τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν φιλολογικὴν εὐκλειαν τῆς Ἑλλάδος ἐπιδιώκουσα, ἢ ἐν Ἰουλίῳ τοῦ 1856 δεκαετῆς παραχώρησις τοῦ θεάτρου τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸν Γρ. Καμπούρογλουν ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τοῦ νὰ ὀργανώσῃ ἔθνικόν θέατρον δι' Ἑλληνικὰς παραστάσεις, συγχρόνως δὲ καὶ ἰταλικὸν μελόδραμα, καὶ ἐπὶ χορηγία 36,000 δραχμῶν ἐτησίως. Ἐξ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἐπήγασαν οἱ ἔτι ὑφισταμένοι Ἑλληνικοὶ δραματικοὶ θίασοι, ἀνωτέραν μὴ λαβόντες ἀνάπτυξιν, διότι οὐδεμία οὐδέποτε πλέον ἔκτοτε ἐδόθη εἰς τὸ ἔθνικόν θέατρον κυβερνητικὴ μέριμνα.

Εἰς δὲ τὴν εἰδικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑξωτερικῶν συνέστησα, διὰ διατάγματος, κατ' Ἰούνιον 1856, παρὰ τῷ ὑπουργείῳ συμβούλιον γνωμοδοτικὸν διὰ τὰ παρουσιαζόμενα ζητήματα τοῦ ἀμφισβητουμένου διεθνοῦς δικαίου, συγκείμενον ἐξ ἐνὸς πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ καλουμένου Γερουσιαστοῦ καὶ ἐνὸς Βουλευτοῦ, ἐκ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ κατὰ και-

ρὸν κοσμήτορος τῆς νομικῆς σχολῆς, τοῦ παρ' αὐτῇ καθηγητοῦ τοῦ δικαίου τούτου, καὶ ἑνὸς δικηγόρου, ἐπίσης ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ καλουμένου.

Παρὰ δὲ τῇ ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει πρεσβείᾳ, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς Ἑλληνικῆς ναυτιλίας καὶ τοῦ ἐμπορίου, καὶ πρὸς πληρέστερον ἔλεγχον τῶν ἐξ αὐτῶν προκυπτουσῶν δημοσίων εἰσπραξέων ἐνομοθέτησα, τῇ 22 Μαρτίου 1856, σύστασιν τμήματος ναυτιλιακοῦ, οὗ τὰ προσόντα ἀκριβέστερον ὠρίσθησαν διὰ διατάγματος τοῦ Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Κατὰ Σεπτέμβριον δ' ἔκανόνισα, μετὰ τοῦ συναδέλφου μου τῶν Οἰκονομικῶν (Ἀλ. Κουμουνδούρου), τὴν ἔκδοσιν τῶν ἐξωτερικῶν διαβατηρίων ὑπὸ τῶν Νομαρχῶν, διότι, τέως ὑπογραφόμενα ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ ὑπουργείου, πολλὰ πράγματα καὶ δυσχερείας ἐπέφερον εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἀποδημοῦντας. Κατὰ δὲ τὸν Ὀκτώβριον, μετὰ τῶν ὑπουργῶν τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης (Βούλγαρη καὶ Σκαλιστήρη), συνυπέγραψα διάταγμα περὶ ἐκδόσεως καὶ φορολογίας τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων, ὧν, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τὴν δικαιοδοσίαν εἶχον οἱ πρόξενοι.

Ὁ περὶ Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας νόμος, ὁ ἀπαιτῶν τριετὴ σταθερὰν διαμονὴν ἐν Ἑλλάδι καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἐκ καταγωγῆς Ἑλλήνων, ἦν μὲν ὅλως ἀντίθετος κατὰ τὸ πνεῦμα τοῖς ὑπὸ τῶν ἐθνοσυνελεύσεων ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως ψηφισθεῖσι, καθ' οἷς, πᾶς ὁ εἰς Χριστὸν πιστεύων καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ὁμιλῶν ἦν Ἕλλην, ἀλλ' οἷος δήποτε, ἦν νόμος, καὶ ἐπομένως σεβαστός, καὶ ἄνευ δολιεύσεως ἐκτελεστός, μέχρις οὗ θὰ μετεβάλλετο ὑπὸ τῶν δικαιουμένων. Τότε δὲ δὲν ἐθεώρουν τὴν ἐποχὴν κατάλληλον πρὸς τοιαύτην μεταβολήν, ἥτις θὰ δυσηρέστη ἰσχυρῶς τὴν Τουρκίαν, ὥς τείνουσα εἰς τῶν ὑπηκόων αὐτῆς τὴν ἀφαίρεσιν. Διὰ τοῦτο ἐπέμενον εἰς τὴν εἰλικρινῇ καὶ πιστῇ ἐφαρμογῇ καὶ τούτου ἐν ὅσῳ ὑπῆρχεν, ὥς καὶ παντὸς ἄλλου νόμου, καί, τοῦτο ἀναγνωρίζων, ἦν λίαν εὐχαριστημένος ὁ τότε παρ' ἡμῖν πρέσβυς τῆς Τουρκίας Χαλὶλ βέης.

Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἦλθε πρὸς με ὁ κ. Κωνστ. Λεβίδης, ὁ τότε προέχων μεταξὺ πάντων τῶν δημοσιογράφων, καὶ μοι

ὠμίλησε περὶ πλουσίου τινὸς καὶ πατριωτικώτατα διατεθειμένον ὁμογενοῦς, ὑπὲρ οὗ μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐπιτρέψω νὰ ἐκδοθῇ Ἑλληνικὸν διαβατήριον. Ἀλλὰ τῷ ἀπήντησα ὅτι, ὡς γνωρίζει, ὑπάρχει νόμος, ὅτι τὸν νόμον τοῦτον ἐγὼ δὲν ἔγραψα, εἰς ἐμὲ δὲ μόνον ἐναπόκειται τὸ νὰ μὴ τὸν παραβῶ. Μάτην παρεκάλεσεν ὁ κ. Λεβίδης, καὶ ἔπεμψε καὶ ἄλλους ἰσχύοντας, ἰδίως Γερουσιαστάς, νὰ μὲ παρακαλέσωσιν. Ἐμεινα ἀνένδοτος, καὶ τὸ διαβατήριον δὲν ἐδόθη.

Σεισμός.

Τῇ 9 Φεβρουαρίου 1858 μέγας σεισμός ἀνέτρεψε τὴν Κόρινθον· καὶ ἡ μὲν Κυβέρνησις ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ παρὰ τῶν Βουλῶν καὶ χορηγήσῃ εἰς τοὺς ἀστέγους μείναντας κατοίκους 50,000 δραχμῶν. Ἐπισκεφθείσης δ' ἡμᾶς ἐν μιᾷ ἐκείνων τῶν ἡμερῶν τῆς Κυρίας Πλύσκω, Μεγάλῃς Κυρίας τῆς Βασιλίσσης, τῇ ὑπέβαλεν ἡ Καρολίνα τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ ἐνεργηθῇ λαχεῖον ἢ πώλησις ὑπὲρ τῶν παθόντων, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας, ἐπανελθοῦσα ἡ κ. Πλυσκώ, εἶπε τῇ Καρολίνῃ ὅτι ἡ Βασίλισσα μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἤκουσε τὴν πρότασιν, καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τεθῇ ἡ ἰδία ἐπὶ κεφαλῇς τῆς ἐπιχειρήσεως, ὅπερ προθύμως ἐδέχθη ἡ σύζυγός μου.

Καὶ ἐκείνη μὲν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι διάφορα ἴδια ἑαυτῆς ἐργόχειρα ἢ ἐξ ἰδίας δαπάνης προσέφερε, προὔκάλεσε συνεισφορὰς παντοίων ἀντικειμένων παρὰ πασῶν τῶν κυριῶν ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐγὼ ἔγραψα εἰς πάντας ἡμῶν τοὺς ἐξωτερικοὺς ἀντιπροσώπους καὶ τοὺς ἄλλους γνωρίμους καὶ πολλὰ μᾶς ἦλθον οὐ μικροῦ λόγου ἄξια ἔξωθεν, οἷον ὠραῖα χρυσᾶ ἀγγεῖα τῆς κ. Ὑψηλάντη (μητρὸς). Προσέφερον δὲ καὶ ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα δῶρα γενναῖα.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους, ἡ κυρία Ἑλένη Παππαρδόηγοπούλου, σύζυγος τοῦ προξένου τῆς Ρωσσίας, μετοικήσασα ἀπὸ τινος εἰς Κηφισίαν, προσέφερε, κατὰ παράκλησιν τῆς Καρολίνας,